

TONNY STENHEIM
er høskolelektor og doktorgradsstipendiat ved
Høgskolen i Buskerud.

Virkelig verdi – et utfordrende måleattributt

I internasjonal regnskapsrett er virkelig verdi innført i et omfang som er uten side-stykke i regnskapsfagets historie. Virkelig verdi kan nå brukes som måleattributt på mange områder hvor tradisjonen har vært historisk kost. Dette skjer uten at IASB løfter diskusjonen rundt bruk av virkelig verdi opp på et prinsipielt nivå. Hvordan er relasjonen mellom relevant og pålitelig informasjon, og er det slik at virkelig verdi operasjonalisert som markedsverdi alltid vil bidra med relevant informasjon til regnskapsbrukerne? Dette er noen av spørsmålene som blir drøftet i artikkelen.

VEIEN FRA HISTORISK KOST TIL VIRKELIG VERDI

Virkelig verdi som måleattributt, har på mange måter tatt over den dominerende posisjonen som historisk kost hadde tidligere. I internasjonal regnskapsrett¹ er virkelig verdi innført både ved første gangs innregning og senere verddivurdering for en rekke eiendeler og forpliktelser.

På mange måter kan dette veiskillet sies å være kontroversielt. Kravet til relevant informasjon synes å bli tillagt mer vekt enn kravet til pålitelighet. Dette til tross for at IFRS-rammeverket legger betydelig vekt på at regnskapsinformasjonen skal være pålitelig.² Det kontroversielle er ikke at IFRS åpner opp

Tonny Stenheim

for virkelig verdi der det foreligger pålitelige estimater (for eksempel gode markedsverdier), men at virkelig verdi brukes som måleattributt på områder hvor tradisjonen har vært historisk kost. For varige driftsmidler, immaterielle eiendeler og biologiske eiendeler er det åpnet opp for verdsetting til virkelig verdi hvor historisk kost tidligere har vært det dominerende måleattributtet. Det er imidlertid lagt inn krav om at estimatet for virkelig verdi skal hentes fra aktive markeder eller kunne estimeres pålitelig.³ Hvordan et pålitelig estimat skal måles, og hvilke krav som skal stilles til målingen, gir standardverket til IFRS nå liten veiledning i. Denne vurderingen er i stor grad overlatt til den enkelte regnskapsprodusenten. Med andre ord åpner dette opp for et stort innslag av skjønn, først ved vurdering av tilgangen til pålitelige estimater for virkelig verdi, dernest i selve estimeringen av verdien. Konsekvensen kan i verste fall bli økt manipulering.

Norsk regnskapsrett har på lik linje med tidligere IFRS-rett hatt sterk forankring i en transaksjonsbasert historisk kost-modell, hvor innregning skjer til anskaffelseskost og etterfølgende verdivurdering skjer innenfor rammen av sammenstillingsprinsippet og forsiktighetsprinsippet. Konkret er dette materialisert i to hovedregler for verdsetting av eiendeler: laveste verdis prinsipp for omløpsmidler (jf. regnskapslovens § 5-2, 1. ledd) og avskrivningsplikt og nedskrivningsplikt av anleggsmidler hvis visse kriterier er oppfylt (jf. regnskapslovens § 5-3, 2. og 3. ledd). Analoge regler (symmetriske, men speilvendte) er innført for langsiktig og kortsiktig gjeld.

Før den nye regnskapsloven ble innført i 1999 var det i norsk regnskapsrett muligheter for oppskrivning. Men denne oppskriv-

ningsadgangen ble fjernet siden den ble sett på som et subjektivt fremmedelement i den ellers så konservative historisk kost-modellen (se NOU 30: 1995, side 89). Oppskrivningsadgangen etter tidligere norsk regnskapsrett representerte kun en modifisering av datidens historisk kost-modell og var generell for alle anleggsmidler. Oppskrivningsadgangen representerte på ingen måte en systematisk innføring av virkelig verdi som måleattributt. For det forelå nemlig ikke noen plikt til å foreta oppskrivning hvis kriteriene for oppskrivning ellers var til stede. Generelt var oppskrivningsadgangen svært fleksibel, og det var rom for et vell av individuelle tilpasninger. Trolig ble dette utnyttet i stor stil, både innenfor og utenfor lovens rammer. Reguleringen av virkelig verdi i IFRS-retten vil på mange måter fange opp en del av de svakhetene som den tidligere oppskrivningsadgangen brakte med seg. De modellene for virkelig verdi som reguleres innenfor IFRS, representerer i større grad en systematisk og stringent verdsetting til virkelig verdi enn oppskrivningsinstituttet etter tidligere norsk regnskapslov. Modellene fanger dessuten i større grad den variasjonen som finnes i tilgangen på pålitelige estimater på tvers av ulike grupper av eiendeler. I korthet vil de modellene som finnes i dagens IFRS-regulering, spenne fra en rendyrket anskaffelseskostmodell via modeller som i større eller mindre grad utgjør modifiseringer av anskaffelseskostmodellen, til mer rendyrkede virkelig verdi-modeller.

VIRKELIG VERDI – IKKE ET LETT TILGJENGELIG BEGREP

Virkelig verdi er ikke lett tilgjengelig. Dette skyldes dels at det ligger betydelige måleproblemer i å estimere virkelig verdi, dels at be-

grepet gis et noe ulikt meningsinnhold og operasjonaliseres på ulike måter i forskjellige kontekster.

Virkelig verdi i norsk regnskapsrett

I regnskapsloven finner vi referanse til virkelig verdi ikke mindre enn 12 steder uten at det presenteres noen generell definisjon av begrepet. Årsaken til dette finner vi trolig i NOU 30: 1995, side 197: «*Utvalget (les: Regnskapslovutvalget) anser at virkelig verdi ikke behøver ytterligere presiseringer i lov. Tilnærming til virkelig verdi må videreutvikles gjennom god regnskapsskikk.*» Departementet sluttet seg til denne konklusjonen ved behandlingen av ny regnskapslov i ot.prp. nr. 42 (1997–98). Følgen av dette er at den norske operasjonaliseringen av virkelig verdi varierer med den konteksten som begrepet brukes innenfor. Virkelig verdi operasjonaliseres for eksempel som netto salgsverdi ved verdsetting av varer, mens nedskrivningstesten for anleggsmidler operasjonaliserer virkelig verdi som høyeste verdi av netto salgsverdi og bruksverdien. Ytterligere forskjell finner vi når vi ser på hvordan virkelig verdi forstås ved verdsetting av markedsbaserte finansielle omløpsmidler.

Begrepet virkelig verdi brukes på tre ulike områder i norsk regnskapsrett: ved innregning av transaksjoner, ved operasjonalisering til markedsverdi og ved anvendelse av forsiktighetsprinsippet (Huneide, Pedersen, Schwencke, Haugen og Sørensen, 2007, side 125).

Innenfor det første bruksområdet er virkelig verdi direkte relatert til transaksjonsprinsippet, som sier at transaksjoner skal verdsettes til verdien av vederlaget på transaksjonstidspunktet (jf. regnskapslovens § 4-1, 1. ledd, punkt 1). Det neste bruksom-

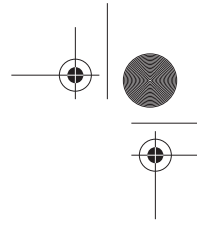
rådet har paralleller til hvordan begrepet operasjonaliseres i IFRS. Her får markedsverdien størst prioritet ved estimering av virkelig verdi. I den siste brukskategorien inngår virkelig verdi som en del av nedskrivningsplikten for omløpsmidler og anleggsmidler.⁴ Tilsynelatende virker det som om ikke bare operasjonaliseringen av virkelig verdi, men også det konseptuelle innholdet i begrepet er kontekstavhengig i norsk regnskapsrett. Dette er trolig ikke tilfellet. Forskjellen er heller et resultat av en noe unyansert begrepsbruk snarere enn at virkelig verdi faktisk har ulikt konseptuelt innhold. I standardverket er virkelig verdi på flere områder erstattet med mer nyanserte begreper, slik som netto salgsverdi i NRS 1 Varelager og gjenvinnbart beløp i NRS (F) Nedskrivninger av anleggsmidler.

Virkelig verdi i IFRS

I IFRS er det utviklet en definisjon som brukes på tvers av kontekster og standardverk. Her defineres virkelig verdi som det beløp en eiendel kan omsettes for eller en forpliktelse innfris til i en transaksjon på armlengdes avstand mellom velinformerte, frivillige parter. I definisjonen legges det vekt på tre egenskaper ved den transaksjonen som gjennomføres: 1) Den skal skje på armlengdes avstand (les: parter som ikke er i et interessefelleskap), 2) mellom velinformerte og 3) frivillige parter. Ved de færreste transaksjoner vil alle disse tre kriteriene være oppfylt.

Selv om IFRS presenterer en generell definisjon, blir virkelig verdi operasjonalisert på ulike måter avhengig av tilgangen på pålitelige estimer og kontekst. Av den grunn er det satt i gang arbeid med å utvikle en helhetlig standard som klargjør hvordan virkelig verdi skal forstås og operasjonaliseres.

Tonny Stenheim

Diskusjonsnotatet som nå foreligger, bygger på den amerikanske standarden SFAS 157 og utgjør et første steg i retningen av slik standard. Her er virkelig verdi definert som «*the price that would be received to sell an asset or paid to transfer a liability in an orderly transaction between market participants at measurement date*». Umiddelbart ser vi flere avvik fra den nåværende definisjonen i IFRS. For det første legger ikke IFRS-definisjonen vekt på at verdien skal fastsettes med utgangspunkt i en salgspris eller kjøpspris. Definisjonen vektlegger i stedet egenskaper ved partene og transaksjonen. Det ligger heller ikke noe krav her om at virkelig verdi skal være en pris som observeres i en transaksjon mellom markedsaktører. IFRS-definisjonen legger riktignok vekt på egenskaper ved partene/transaksjonen som gjerne forbindes med velfungerende markeder, slik som uavhengige, informerte og villige parter, men det uttrykkes ikke eksplisitt at disse partene skal være aktører i et marked. Markedsverdier vil likevel være klare kandidater for virkelig verdi også her. Etter SFAS 157 er det krav om bruk av en markedstilnærming enten det finnes observerbare markedsverdier eller ikke. Uten tilgjengelige markedsverdier krever standarden at det skal estimeres en hypotetisk markedsverdi. En opplagt utfordring blir å ivareta påliteligheten.

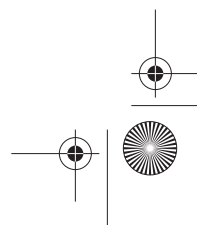
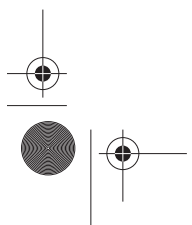
TO SENTRALE KVALITETSKRAV – RELEVANS OG PÅLITELIGHET

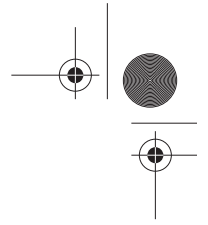
Regnskapet har som formål å redusere informasjonsasymmetrien mellom regnskapsprodusent og regnskapsbruker. Dette kan skje ved at intern informasjon om bedriftens økonomi konvergeres til ekstern informasjon tilgjengelig for interessenter utenfor bedriften. Et overordnet kvalitetskrav ved

regnskapet er at informasjonen skal gi et rettviseende bilde av bedriftens økonomi (jf. regnskapslovens § 3-2a).⁵ Ut fra dette generelle kravet kan det utledes ytterligere kvalitetskrav for regnskapet. I amerikansk regnskapsrett skilles det mellom primære og sekundære kvalitetskrav hvor pålitelighet og relevans ansees som de primære. En tilsvarende gradering av kvalitetskravene finnes verken i IFRS eller i norsk regnskapsrett, men likevel vil ofte diskusjonen rundt ulike regnskapsmessige løsninger kretse omkring krav til relevant og pålitelig informasjon.

Hva er relevant informasjon?

Om regnskapet er relevant eller ikke, vurderes svært ofte ut fra et investorperspektiv. I rammeverket til IFRS er investorene ansett som primærbrukere av regnskapsinformasjon. I punkt 10 i rammeverket kan vi lese: «*As investors are providers of risk capital to the entity, the provision of financial statements that meet their needs will also meet most of the needs of other users that financial statements can satisfy.*» For investorene betyr dette ganske enkelt at regnskapet skal gi informasjon om hvorvidt man skal kjøpe eller la være å kjøpe en aksje, eller hvorvidt man skal selge eller la være å selge en aksje. Sagt på en annen måte betyr dette at relevant informasjon må, ved sitt fravær eller sin tilstedeværelse i regnskapet, ha evne til å påvirke brukergruppens vurderinger og beslutninger. Har ikke informasjonen evne til å påvirke forventningsdannelsen hos brukerne, vil den heller ikke være relevant. I den grad regnskapsinformasjonen påvirker faktisk handlingsmønster, vil det være mulig å måle relevansen gjennom endring i pris og/eller endret omsetning i bedriftens aksjer. Her er det imidlertid viktig å presisere at et endret

handlingsmønster ikke er en betingelse for at informasjonen skal være relevant. Den gjør det bare enklere å stadfeste at informasjonen har relevans. Informasjonen kan også ha en ren bekræftende/kontrollerende funksjon og kun stadfeste oppfatninger som regnskapsbrukerne hadde før informasjonen ble publisert.

Hvor relevant og pålitelig er virkelig verdi?

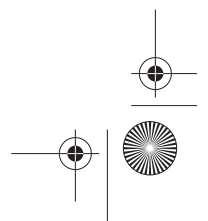
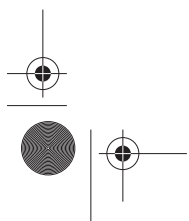
En generell antagelse er at virkelig verdi vil gi et mer relevant bilde av bedriftens verdier enn om disse ble fastsatt til historisk kost. Årsaken til dette er at virkelig verdi, i den grad verdien er fastsatt pålitelig, gir et estimat på nåverdien av de fremtidige kontantstrømmene til eiendelen eller forpliktelsen.

For å sikre en viss pålitelighet i estimatene for virkelig verdi har IASB innført visse krav som må være tilfredsstillt før innregning i regnskapet kan skje. Eiendelen må enten omsettes i et aktivt marked, kunne verdsettes pålitelig eller inngå som en del av en større transaksjon, for eksempel en virksomhets sammenslutning. Klare føringer for hvilken terskelverdi for pålitelighet som må være tilfredsstillt, finnes verken i nåværende standardverk eller i det nye diskusjonsnotatet til IASB. Denne vurderingen overlates derfor til den enkelte regnskapsprodusent. Dette kan synes særlig kritisk da tilstrekkelig pålitelighet må sees på som en betingelse for at verdien skal være relevant. Standardsetteren FASB forsøker å løse dette problemet ved å etablere et hierarki over estimater for virkelig verdi rangert etter pålitelighet. I nivå 1 og 2 i dette hierarkiet brukes markedsverdier for identiske eller tilsvarende eiendeler som basis for estimeringen, mens i nivå 3 beregnes en hypotetisk markedsverdi. Hvis det ikke er mu-

lig å finne estimater på virkelig verdi på nivå 1 og 2, representerer nivå 3 en siste mulighet for verdsetting til virkelig verdi.

I praksis vil det være nødvendig å bruke nivå 3-estimater for en rekke eiendeler og forpliktelser. Dette gjelder spesielt materielle og immaterielle eiendeler som inngår i en virksomhets sammenslutning, finansielle instrumenter som ikke omsettes regelmessig, pensjonsforpliktelser, investeringseiendommer og biologiske eiendeler. For investeringseiendom og biologiske eiendeler er det innført en valgfrihet som gjør at anskaffelseskostmodellen kan velges på innregningstidspunktet. For eiendeler og forpliktelser i en virksomhets sammenslutning foreligger det derimot et resolutt krav om verdsetting til virkelig verdi uansett om det foreligger observerbare markedsverdier eller ikke.

Kalkuleringen av virkelig verdi på nivå 3 skjer på bakgrunn av antagelser om den fremtidige, netto kontantstrømmen til eiendelen. Ifølge høringsutkastet til IASB er det de forholdene som et hypotetisk marked ville vektlegge ved verdsettingen, som skal legges til grunn, ikke bedriftens *egne* antagelser. Det betyr at bedriftsspesifikke forhold skal bli forsøkt fjernet ved estimeringen. En hypotetisk markedsverdi har lite med virkelig verdi å gjøre slik begrepet er definert både i IFRS og i SFAS 157. I begge definisjonene ligger det implisitt at transaksjonene skal skje mellom uavhengige, informerte og villige kjøpere og selgere. Å beregne en hypotetisk markedsverdi uten referanse til en eneste transaksjon vil bli svært subjektivt. I stedet for å referere verdien til en observert markedsverdi eller en observert transaksjon, blir verdifastsettelsen en prediksjon av forventede, fremtidige netto kontantstrømmer. Bak dette ligger det en antagelse om at denne

Tonny Stenheim

verdien skal møte de innholdskriteriene som inngår i begrepet virkelig verdi, nemlig rettferdig fastsatt markedspris.

I teorien betyr dette at man må etablere et tenkt marked bestående av kjøpere og selgere som antas å ha interesse for eiendelen. I tillegg til rene kontantstrømmer må ledelsen vurdere en rekke usikre variabler, slik som etterspørsel, avkastningsrate, økonomisk vekst og fremtidig konkurranse. Alle disse størrelsene vil påvirke det beløpet som kommer ut som virkelig verdi i modellen. En beregnet markedsverdi må derfor klart skilles fra en observert markedsverdi. Den beregnede markedsverdien reflekterer kun vurderingene til en mindre gruppe mennesker, ikke hva et marked med selgere og kjøpere ville kommet frem til som fornuftig pris. Ut over dette vil den verdien som er beregnet, være følsom for endringer i de forutsetninger som ligger til grunn for beregningen. For at estimatet skal kunne sies å være pålitelig, er det nødvendig at variasjonen i estimatene for virkelig verdi ikke er signifikant. I statistisk terminologi vil pålitelighet være kjennetegnet ved at gjentatte estimeringer gir lav variasjon i estimatene. Dette er trolig ikke tilfellet ved verdsetting av for eksempel pensjonsforpliktelser, finansielle instrumenter som ikke omsettes i et likvid marked, eller ved verdsetting av immaterielle eiendeler i en virksomhets sammenslutning.

Som følge av lav pålitelighet blir det vanskelig å etterprøve estimatene og eventuelt akseptere eller forkaste dem ved vurdering av regnskapet. Dette øker risikoen for at estimatene kan brukes til å spekulere i urealisert inntektsføring med tilsvarende økning av balansen. Ved utstrakt bruk av nivå 3-estimer vil store deler av en rapportert, økonomisk vekst være kalkulert av bedriften

selv, og ikke basert på reelle transaksjoner. Dette bør skape bekymring hos brukerne av regnskapet, spesielt investorer og kreditorer.

Gir markedsverdien alltid relevant informasjon?

En markedsbasert tilnærming til virkelig verdi gir ikke nødvendigvis den mest relevante informasjonen til brukerne. Dette kan til en viss grad skyldes mangler ved selve estimatene og fravær av tilstrekkelig pålitelighet, men det kan også skyldes det faktum at en markedsbasert tilnærming ikke alltid reflekterer den økonomiske verdien for bedriften. Av og til vil en bedriftsspesifikk bruksverdi estimert som nåverdien av fremtidig netto kontantstrøm gi et bedre bilde av den virkelige verdien til en eiendel enn en markedsverdi. Spesielt kan det argumenteres for dette i de tilfeller hvor bruksverdien kan estimeres pålitelig, og hvor det positive avviket mellom bruksverdien og markedsverdien er vesentlig. Hvis bruksverdien overstiger markedsverdien, vil det være mer rasjonelt å beholde eiendelen fremfor å selge den, og følgelig vil bruksverdien være «den virkelige verdien» til eiendelen. Et eksempel illustrerer dette: I en trelastfabrikk finnes det en høvelmaskin som brukes til høvling av plank, bord og listverk. Høvelmaskinen er spesialtilpasset produksjonslinjen i fabrikk og vil være utrangert om 5 år. Markedsverdien på denne maskinen vil ligge ned mot skrapverdi, mens bruksverdien av maskinen trolig er langt høyere. Den virkelige verdien under forutsetning av fortsatt drift er i dette tilfellet ikke markedsverdien (les: skrapverdien), men bruksverdien.

Tilsvarende resonnering kan føres for biologiske eiendeler. Disse eiendelene tilvirkes internt i foretaket og vil gjerne ha en

svært lav markedsverdi underveis i tilvirkningsprosessen. Like fullt skal disse eiendelene som hovedregel verdsettes til virkelig verdi, og da til en markedsverdi (IAS 40.17 og 40.18). Dette til tross for at markedsverdien trolig bidrar med lite relevant informasjon til brukerne av regnskapet, i alle fall mens de biologiske eiendelene er under produksjon. Det er riktignok åpnet opp for bruk av en nåverditilnærming der hvor det ikke finnes markedsverdier (IAS 40.20), men det ser ut til at denne bestemmelsen skal tillegges liten vekt.⁶ To illustrasjonseksempler kan være på sin plass: verdsetting av ungskog på rot og småfisk i et oppdrettsanlegg. Enhver skogeier vil la ungskogen vokse opp til hogstmoden skog før den avvirkes. Grunnen til dette er åpenbar: Markedsprisen på skog tidlig i vekstfasen vil tilsvare prisen for ved på rot. Tilsvarende vil en rasjonell eier av et oppdrettsanlegg la fisken vokse til slaktemoden vekt før den sendes ut i markedet. Av den grunn vil nåverdien av forventet netto kontantstrøm ved å la skogen bli hogstmoden og fisken slaktemoden være en langt mer relevant størrelse å rapportere enn markedsverdien.

Akkurat som for visse typer eiendeler kan det være vanskelig å forsvare en markedstilnærming for forpliktelser. I den nye definisjonen av virkelig verdi, som er presentert i SFAS 157, skal forpliktelser på samme måte som visse eiendeler verdsettes til en observerbar eller hypotetisk markedsverdi. Det kan være vanskelig å forstå hvordan en slik hypotetisk markedsverdi kan være relevant og/eller tilstrekkelig pålitelig. I utgangspunktet er det sjelden at forpliktelser kan overdras eller omsettes, simpelthen fordi det ikke finnes noe marked for forpliktelsene. For øvrig er det ikke sikkert at bedriften har

noen intensjon om å kjøpe seg fri fra forpliktelsen ved å selge denne til en tredjepart. Kanskje den ganske enkelt tenker å innfri forpliktelsen når den kommer til oppgjør.

Vi har her pekt på noe grunnleggende. Formålet med finansregnskapet er å konvertere intern informasjon som ledelsen besitter, til ekstern informasjon som er tilgjengelig for brukerne av regnskapet. Følgelig bør regnskapsinformasjonen søke å reflektere ledelsens fremtidige planer og intensjoner der dette er mulig. Ved å velge en markedsverditilnærming for virkelig verdi for et vell av eiendeler og forpliktelser, kan vi ende opp med å ha en rapportert verdi som ikke er *virkelig* under en fortsatt-drift-forutsetning, og heller ikke særlig relevant. Her burde IASB presentert en grundigere problematisering i et fremtidig høringsutkast.

OPPSUMMERING

Den strengt forsiktighetsbaserte historisk kost-modellen som gjennom generasjoner har hatt en urokkelig posisjon i regnskapsregulering og regnskapspraksis, er nå under sterkt press. Påliteligheten til regnskapet, som kanskje er den kvalitetsfaktoren som har størst tyngde, ser ut til å måtte vike for kravet om relevant og brukernyttig informasjon for investorene. Konkret har dette ført til innføring av virkelig verdi-modeller på områder hvor dette ville vært utenkelig for kun ett tiår siden. Varige driftsmidler, immaterielle eiendeler og biologiske eiendeler kan verdsettes til virkelig verdi under forutsetning av pålitelige estimater. Ansvar for å vurdere tilgang på pålitelige estimater og selve estimeringen er lagt på regnskapsprodusenten selv (som regel ledelsen), som kan ha klare incitamenter til å manipulere resultat og balanse. Innføringen av virkelig verdi

Tonny Stenheim

som måleattributt på disse områdene er derfor høyst kontroversiell, og et opplagt problem er å forhindre økt manipulering. Et mulig tiltak er å innføre strengere krav til pålitelige estimater for virkelig verdi, for eksempel ved at verdien kun skal fastsettes på objektivt grunnlag. Dette kan skje ved bare å tillate verdsetting til virkelig verdi der hvor det finnes observerbare markedsverdier, og/eller der hvor det er mulig å fastsette verdien ved takst. Dette kan redusere innslaget av skjønn og dermed den manipuleringsmuligheten som ligger i fastsetting av estimater for virkelig verdi.

NOTER

- 1 Internasjonal regnskapsrett blir heretter betegnet IFRS.
- 2 IFRS-rammeverket punkt 31–38.
- 3 Se IAS 16 *Eiendom, anlegg og utstyr*, IAS 38 *Immaterielle eiendeler*, IAS 40 *Investerings eiendom* og IAS 41 *Landbruk*.
- 4 I regnskapsloven § 5-2 skal omløpsmidler verdsettes til laveste av anskaffelseskost og *virkelig verdi*. I regnskapsloven § 5-3, 3. ledd, 1. punkt skal anleggsmidler nedskrives til virkelig verdi ved verdifall som forventes ikke å være forbigående.
- 5 Det konseptuelle rammeverket til IASB referer ikke til rettvise bilde (true and fair presentation) ved presentasjon av hvilke kvalitetskrav regnskapet skal oppfylle. Det gis likevel en kommentar til begrepet i punkt 46 i rammeverket.
- 6 Se Kredittilsynets brev til Lerøy Seafood Group ASA angående vedtak om endret fremtidig regnskapspraksis.

REFERANSER

- Anbefalinger fra NSRF Nr. 2 – Avskrivning av anleggsmidler
Anbefaling fra NSRF Nr. 7 – Oppskrivning latent skatteansvar
IAS 16 – Eiendom, anlegg og utstyr
IAS 36 – Verdifall på eiendeler
IAS 38 – Immaterielle eiendeler
IAS 40 – Investerings eiendom
IAS 41 – Landbruk
IASC – Framework for the Preparation and Presentation of Financial Statements
Huneide, Pedersen, Schwencke og Sørensen: *Årsregnskapet i teori og praksis*, Gyldendal Akademisk, 2007.
Lov av 13. mai 1977 om regnskapsplikt m.v.
Lov av 17. juli 1998 om årsregnskap m.v.
NOU 30: 1995 – Ny regnskapslov
NOU 23: 2003 – Evaluering av regnskapsloven
NRS 1 – Varelager
NRS (F) – Nedskrivning av anleggsmidler